



ANDREW MORTON

# ȘAPTESPREZECE ' GAROAFE

Casa de Windsor și naziștii

**CORINT**  
ISTORIE

## Capitolul 3

### *Sex, droguri și șantaj regal*

Deși se născuse în statul american Pennsylvania, în nordul țării, la 19 iunie 1896, la doi ani după prinț, Bessie Wallis Warfield era produsul a două familii sudiste mândre, aflate în conflict și foarte diferite – Montague și Warfield. Familia Warfield, originară din Maryland, avea reputația unei familii sobre, patriciene și religioase, în timp ce Montague, din Virginia, care se lăudau cu un general, un guvernator și cu judecători în rândurile lor, erau considerați nesăbuiți și iresponsabili.

Alice Montague și Teackle Warfield s-au întâlnit pentru prima dată în 1895, în Blue Ridge Summit, Pennsylvania, unde ajunseseră în speranța că aerul curat de munte le va vindeca tuberculoza. Poate nu a fost o surpriză faptul că, după o curtare asiduă, s-au căsătorit, iar familiile lor i-au renegat imediat, nu doar din cauza diferențelor dintre ele, ci și din motive medicale. Prezicerile sumbre ale „înțelepților” din ambele familii s-au dovedit, din păcate, corecte. La doar cinci luni după nașterea lui Wallis, tatăl ei, Teackle, a murit din cauza bolii, lăsând-o pe mama sa fără niciun venit și obligată să se bazeze pe mila reticentă a rudelor, în special pe sprijinul unchiului Sol Warfield și al surorii sale, Bessie Merryman. Deși mătușa Bessie urma să joace un rol esențial în viața lui Wallis, atât ca însoțitoare, cât și



ca sfătuitoare, în primii ani, generozitatea ei a fost crucială pentru a le menține pe sora ei iresponsabilă și pe nepoata ei pe linia de plutire. Alice și Wallis s-au stabilit în Baltimore, unde Bessie a plătit pentru educația privată a lui Wallis.

Totuși, perioade îndelungate, au dus o existență de pe o zi pe alta, ceea ce a cultivat în Wallis o duritate, o îndrăzneală și o lăcomie însoțite de un sentiment chinuitor de nesiguranță și de o teamă constantă că trapa s-ar putea deschide în orice moment. Frica de sărăcie era doar una dintre multele spaime care îi bântuiau psihicul agitat și superstițios; era îngrozită de tunete, de zbor și de întuneric, trăsături care, împreună cu un spirit ascuțit, o făceau o prezență fascinantă, deși dificilă. Poreclită „Slăbănoaga” de colegele de școală, era elegantă, îngrijită, dar nu frumoasă în mod convențional. Nici măcar fotografiile realizate de favoritul societății, Cecil Beaton, nu i-au scos în evidență atuurile – Wallis repeta adesea: „Te rog, nu mă face să arăt ca un cal.” Imaginile în mișcare o avantajau cel mai bine: chipul îi era luminat de un râs inteligent și natural, atitudinea îi era încrezătoare și vie, iar mersul, grațios și stăpânit, unii ar fi spus chiar impunător. Wallis a fost întotdeauna mult mai mult decât suma părților sale.

Ca majoritatea fetelor, era nerăbdătoare să scape de restricțiile de acasă și a profitat de ocazia de a sta la o verișoară din Pensacola, Florida, unde l-a întâlnit pe ofițerul de marină din Chicago, locotenentul Earl Winfield Spencer jr sau, așa cum i-a scris mamei sale, „cel mai fascinant aviator din lume”. Orbită de uniforma militară și de personalitatea sa, a ignorat violența sumbră care se ascundea în acest personaj, descris de colegii săi absolvenți de marină drept un „diavol vesel”. La scurt timp după ce s-au căsătorit, în noiembrie 1916, a descoperit că, deși el era jovial în public, în privat era chiar diavolul

în persoană. Spencer, cu opt ani mai mare decât ea, era un alcoolic capricios și un violent gelos, cu o latură sadică.

După spusele ei, atunci când el era plecat, obișnuia să o lege de pat sau să o încuie în baie ca să o împiedice să iasă. Alteori, îi juca farse crude, care o făceau să-și dea seama că nu putea, în niciun caz, să o iubească. Sentimentele ei s-a răcit față de el, iar Wallis a început să se gândească la separare și divorț. În ciuda opoziției familiei – nu mai existase niciodată un divorț în familia Warfield –, Spencer și Wallis s-au despărțit în 1921, iar Wallis s-a mutat la Washington. În acel an a început o aventură cu Felipe Espil, prim-secretar la Ambasada Argentinei, îndrăgostindu-se nebunește de diplomatul de carieră, fermecător și inteligent, care întruchipa perfect tipul de „latin seducător”. Relația lor a durat mai bine de un an, până când, în toamna lui 1923, Espil și-a luat rămas-bun, lăsând-o pe Wallis distrusă și în lacrimi. După cum a remarcat un prieten al său, care l-a urmărit urcând treptele carierei diplomatice până când a devenit ambasador al Argentinei în Statele Unite, în 1931: „Felipe își prețuisese cariera mai mult decât Eduard al VIII-lea.”<sup>44</sup>

După o perioadă de călătorii, în care a petrecut timp la Paris împreună cu verișoara ei, Wallis a fost de acord să reia relația cu soțul ei, imbarcându-se, în iulie 1924, spre Hong Kong, unde acesta se afla staționat. Reîntâlnirea nu a avut succes, iar cuplul s-a despărțit aproape imediat. În timpul a ceea ce ea avea să numească „anul lotusului”, Wallis a călătorit prin diverse orașe din China alături de alte soții de marinar, înainte de a se reîntâlni cu vechea sa prietenă, Katherine Bigelow, o văduvă de război căsătorită cu Herman Rogers, un monden bogat și cu relații, care visa să scrie marele roman american, dar se mulțumea să călătorească în cele mai exotice colțuri din lume. Moșia familiei sale, de pe râul Hudson, numită Crumwold,

se învecina cu domeniul Hyde Park al familiei Roosevelt, iar mama președintelui, Sara Delano Roosevelt, era nașa lui. Katherine și Herman au fost gazde generoase, iar Wallis a locuit aproape un an în casa lor din Tartar City, aceștia devenind prietenii și susținătorii ei pe viață.

Aventurile ei din Extremul Orient au dat naștere la numeroase speculații scandaloase legate de diversele sale legături amoroase, inclusiv o perioadă petrecută în bordelurile din Shanghai, unde ar fi învățat tehnici sexuale neobișnuite, dar și speculații referitoare la un avort empiric în urma unei aventuri cu un diplomat italian, contele Gian Galeazzo Ciano, care avea să devină ulterior ministru de externe și ginerele lui Mussolini. O cronică a acestor aventuri sexuale ar fi fost cuprinsă în infamul „dosar China”, întocmit ani mai târziu pentru prim-ministrul Baldwin și regele George al V-lea. Deși au trecut 80 de ani de când se presupune că acel raport ar fi fost întocmit, nu a fost găsită nicio urmă a sa în vreo înregistrare oficială sau neoficială. Documentul păstrează un statut mitic, asemenea multor aspecte legate de fata din Baltimore.

Poate cel mai rău lucru care s-ar putea spune despre ea în această perioadă este că a nutrit o pasiune, dacă nu chiar o dragoste nebună, față de gazda ei, Herman Rogers. Înalt, athletic, cultivat și, mai presus de toate, un om decent, Herman a devenit cel mai de încredere și apropiat confident masculin al ei până la moartea lui prematură, cauzată de cancer. Înregistrările video în care Wallis și Herman apar împreună, defilând în chimonouri asortate în casa lui din Peking, demonstrează clar afecțiunea de necontestat dintre ei. Cu siguranță, Wallis a avut mereu o atitudine posesivă față de „Herman al ei”.

Ulterior, ea s-a întors în America pe neașteptate, alimentând și mai mult speculațiile că această relație de tip *ménage* își



epuizase cursul – cel puțin pentru moment. Mai aproape de adevăr era faptul că se întorsese pentru a rezolva detaliile divorțului ei, care a fost finalizat în 1927, în Virginia. Wallis era încă separată când, în decembrie 1926, l-a cunoscut pe Ernest Simpson, la o petrecere de Crăciun organizată de prietena ei, Mary Kirk Raffray, în Washington Square din New York, decorul celebrului roman semnat de Henry James. Ernest era și el căsătorit – deși nefericit – cu Dorothea „Dodie” Parsons Dechert, fiica unui judecător, cu care avea o fetiță de doi ani, Audrey.

Fragilă și internată frecvent în spital, Dodie nu mai era tovarășa de viață cu care se căsătorise Ernest, iar acesta a demarat procedurile de divorț la scurt timp după ce a inițiat o aventură cu Wallis. Dodie i-a spus mai târziu scriitorului Cleveland Amory: „Wallis era foarte isteasă. Mi-a furat soțul pe când eram bolnavă.”<sup>45</sup>

La prima vedere, Ernest părea un substitut pentru cosmopolitul și sofisticatul, dar fericitul în căsnicie Herman Rogers. Era un bărbat rafinat, inteligent și cu simțul umorului, capabil să recite clasicii greci în original, fluent în limba franceză și priceput la foxtrot. Sigur, stabil și de încredere, era un bărbat liniștit, cu multiple preocupări intelectuale, un veritabil „om al Renașterii”, opusul total al primului ei soț, lăudăros și impulsiv. Mai presus de toate, prezenta siguranță financiară, fiind partener în firma de brokeraj maritim Simpson Spence and Young, pe care tatăl său, Ernest, o co-fondase.

Deși mama acestuia era fiica unui avocat newyorkez, tatăl era britanic de origine evreiască. Încă din tinerețe, Ernest fusese anglofil până în vârful degetelor, crescut cu poveștile metropolitane sufocante ale lui Charles Dickens, cu aventurile imperiale ale lui Rudyard Kipling și cu clasicele copilăriei, semnate de A.A. Milne, precum *Winnie-the-Pooh*. În timpul Primului

Război Mondial, după ce a studiat la Harvard, Ernest a renunțat la cetățenia americană și a devenit cetățean britanic naturalizat, punându-se, pentru scurt timp, în slujba acestei țări adoptive, în calitate de căpitan în Coldstream Guards\*, spre finalul războiului. La demobilizare, Ernest, purtând costum cu dungi fine, melon, umbrelă rulată, mustață îngrijită și cravată de gardă, era întruchiparea perfectă a gentlemanului englez.

Imediat după ce divorțul lui Wallis a fost finalizat, în decembrie 1927, Ernest a cerut-o în căsătorie. Chiar dacă avea acum 31 de ani, era fără loc de muncă și aproape lipsită de resurse, aceasta a ezitat. La urma urmei, cele mai fericite momente din viața ei fuseseră atunci când trăise singură sau separată în Washington, Paris și Peking. Se temea ca nu cumva să aleagă greșit, în cazul lui Ernest, la fel cum i se întâmplase cu Spencer. Ar fi îngrozitor. În timp ce reflecta la oferta lui, a călătorit la ceea ce avea să devină refugiul ei sigur, vila Lou Viei din Cannes, în sudul Franței, casa europeană a prietenilor și consilierilor ei, Herman și Katherine Rogers. După o perioadă de reflecție, ea a fost de acord cu cererea lui Ernest, cuplul căsătorindu-se la oficiul stării civile din Chelsea, în 21 iulie 1928, și mutându-se definitiv la Londra după ce Ernest preluase conducerea companiei de transport maritim.

Ezitarea lui Wallis era cât pe ce să o coste scump. Pierduse cea mai mare parte a economiilor sale în urma prăbușirii Bursei de pe Wall Street din 1929, lăsând-o complet dependentă financiar de Ernest. Din fericire, afacerea lui cu transporturi maritime a scăpat de efectele grave ale tsunamiului financiar, permițându-i să rămână solvabil – cel puțin pentru o vreme.

---

\* Al doilea cel mai vechi regiment din armata britanică, renumit pentru rolul său ceremonial, în special pentru gărzile de la Palatul Buckingham (n. red.).

După un an în care au închiriat un apartament în Mayfair, s-au mutat în Bryanston Court numărul 5, un bloc elegant, deși anonim, situat la nord de Marble Arch, în centrul Londrei.

Cu o masă de sufragerie care putea găzdui 14 persoane, un salon elegant decorat de Wallis și un personal format din patru oameni, inclusiv un bucătar, au reușit să organizeze evenimente cu stil. Printre vizitatorii frecvenți se numărau Javier „Tigrul” Bermejillo, al doilea secretar la Ambasada Spaniei, și Bernard Rickatson-Hatt, redactor-șef la Reuters, prieten cu Ernest din perioada în care acesta făcuse parte din Coldstream Guards. Sora lui Ernest, Maud Kerr-Smiley, căsătorită cu un membru al parlamentului, i-a prezentat pe Wallis și Ernest lui Connie și Ben Thaw, acesta din urmă fiind prim-secretar la ambasada americană. La rândul ei, Connie – sau Consuelo –, una dintre celebrele și bogatele surori Morgan, le-a făcut cunoștință cu sora sa, vicontesa Thelma Furness, probabil cea mai bârfită femeie din Londra la acea vreme, atât pentru frumusețea ei, cât și pentru aventura cu prințul de Wales. La moșia ei de la Melton Mowbray a avut loc prima întâlnire din societate dintre Eduard și Wallis, iar prin Thelma, soții Simpson l-au reîntâlnit pe prinț la un cocktail în aprilie 1931, organizat pentru a marca întoarcerea din vizita sa din America de Sud.

Nu se putea spune că prințul ar fi tânjit după vreo femeie din viața lui – pe parcursul vizitei sale la Buenos Aires o curta-se cu insistență pe „foarte fermecătoarea și foarte frumoasă” Consuelo Morgan, sora fostei sale amante, Thelma Furness, și soție a diplomatului Ben Thaw. După cum remarcă diplomatul american George Messersmith: „Pe durata șederii sale, i-a acordat multă atenție lui Consuelo, lucru care nu a fost deloc pe placul tinerelor frumuseți argentinienne, care își reînnoiseră garderoba la Paris special pentru această vizită.”<sup>46</sup> Când

sora ei a povestit despre comportamentul josnic al prințului, este posibil ca amanta regală să fi avut un moment de reflecție. Thelma ar fi putut înțelege că zilele sale de unic obiect al afecțiunii prințului erau de acum numărate.

Treptat, soții Simpson au intrat în cercul de apropiați ai prințului. În iunie 1931, Ernest, îmbrăcat în uniformă de gală a regimentului Coldstream Guards, era aproape copleșit de mândrie și emoție în timp ce o privea pe Wallis făcând o reverență adâncă în fața regelui și reginei, atunci când le-a fost prezentată în cadrul unei ceremonii care a avut loc la Palatul Buckingham. Trecând pe lângă Familia Regală, ea l-a auzit pe prințul de Wales mormăind că toate femeile arătau „groaznic” din cauza iluminatului. Mai târziu, când prințul a participat la o petrecere găzduită în apartamentul Thelmei, a complimentat-o pe Wallis pentru rochia sa, iar americanca a replicat tăios: „Dar, sire, ați spus că toate arătăm groaznic.”<sup>47</sup>

Evident că stilul ei lejer și natural de a conversa l-a atras, deoarece el a acceptat o invitație la cină în Bryanston Court, la începutul anului 1932, petrecând o seară atât de plăcută, încât nu a plecat decât la patru dimineața. A devenit apoi un vizitator frecvent al familiei Simpson, unde ceaiurile de după-amiază se transformau în cocktailuri și se încheiau cu cine lungi, care păreau că nu se mai termină. După cum avea să-și amintească mai târziu despre abilitățile lui Wallis ca gazdă: „Conversația era spirituală și plină de idei noi care clocoteau cu furie în lumea lui Hitler, Mussolini, Stalin și New Deal. Wallis era extraordinar de bine informată, iar conversația ei era abilă și amuzantă.”<sup>48</sup>

Acesta nu a fost singurul admirator; însuși diplomatul spaniol „Tigrul” Bermejillo recunoștea vastitatea cunoștințelor generale ale lui Wallis și abilitatea ei de a-i atrage pe oaspeți în conversație.

La rândul lor, soții Simpson au devenit vizitatori constanți la Fort Belvedere, ajutând la grădinărit, plimbându-i pe câinii prințului, Cora și Jaggs, și, cu timpul, implicându-se chiar în organizarea meniurilor. Într-un weekend din ianuarie 1933, Wallis, Thelma și fratele prințului cu soția sa, ducele și ducesa de York, au mers la patinaj pe un lac înghețat din apropiere, spre amuzamentul general. Avea să rămână o dată memorabilă.

Familia Simpson a fost acolo de două ori, în februarie, și o dată, în martie, iar apropierea tot mai mare a lui Wallis față de prințul de Wales era evidentă, încât atunci când ea a călătorit în America, în martie, a primit o radiogramă de „drum bun”, semnată „Eduard P”. În aceeași lună, ea scria: „Dacă prințul a fost într-un fel atras de mine, nu eram conștientă de interesul lui.”<sup>49</sup>

Dacă ea nu sesizase, într-un mod oarecum nesincer, interesul lui, George al V-lea fusese însă avertizat cu privire la prezența ei la Fort – spre marele disconfort al nurorii regelui, ducesa de York. Aceasta s-a trezit în dificultate atunci când i-a scris soacrei sale, regina Mary, negând că ar fi întâlnit-o vreodată pe „această doamnă”. Scrisoarea ei agitată, pe care o întocmise la 1 august 1933, venea la cinci luni după ce ea și soțul ei patinaseră împreună cu Wallis și Thelma.

Scrisoarea către regină a fost rezultatul unei discuții anterioare cu regele, discuție ce avusese loc în timpul regatei de la Cowes\*. Acesta o întrebase despre faptul că o „anumită doamnă” fusese la Fort în același timp cu ea și ducele. La acea vreme, regele era foarte tentat să discute această chestiune cu fiul său cel

---

\* „Săptămâna Cowes” este denumirea celei mai mari regate din lume, începând din 1826 până în prezent, adună laolaltă 500 de bărci și 2 500 de concurenți, în cele 40 de curse de sailing zilnice. Evenimentul are loc în fiecare an în luna august, în Solent (în apele cuprinse între sudul Angliei și insula Wright, care adăpostește orașelul Cowes) (n. red.).



mare, sugerând că nu era potrivit ca acesta să-și afișeze amanta în fața familiei.

Ea scria că spera ca regele să fi evitat o ceartă, adăugând: „Relațiile devin puțin mai dificile deja când sunt implicate doamne necuviincioase, și până acum nu ne-am întâlnit și mi-ar plăcea să rămân complet în afara acestei povești.”

Regina Mary și-a liniștit nora agitată, scriindu-i că regele nu a menționat lista de invitați de la Belvedere și, astfel, a evitat o ceartă. Ea a continuat: „Recunosc că sper să nu se mai întâmple, pentru că nu ar trebui să o întâlnești pe doamna [lui David] în propria lui casă, lucru și așa destul de grav!!!”<sup>50</sup>

Această corespondență merită remarcată, deoarece sugerează că cercul intim al Familiei Regale era pe deplin conștient că Wallis Simpson, mai degrabă decât Thelma Furness, era considerată principalul obiect al afecțiunii prințului de Wales.

Versiunea acceptată a evenimentelor este că Thelma s-a întâlnit cu Wallis la hotelul Ritz în ianuarie 1934 – cu aproape un an mai târziu. La prânz, Thelma, care era pe cale să plece cu vaporul spre New York pentru a-și vizita prietenii, i-a cerut prietenei ei americane să aibă grijă de „băiețelul ei”, căci avea să se simtă singur. Când s-a întors, după aproximativ două luni, Wallis, după cum remarcă acid Thelma în memoriile sale, „avusese grijă de el extrem de bine”<sup>51</sup>. O altă interpretare este că, de fapt, Thelma îi dăduse lui Wallis binecuvântarea ei. În timpul șederii la New York, ea s-a bucurat de o legătură publică cu legendarul prinț donjuan Aly Khan, fiul precoce sexual al lui Aga Khan, în vârstă de 23 de ani. Comportamentul ei nu prea mai era al unei femei aflate în culmile pasiunii pentru prințul de Wales. La urma urmei, auzise despre avansurile pe care prințul i le făcuse surorii sale, Consuelo, când acesta se afla la Buenos Aires. Se pare că acel episod a marcat, cel mai probabil, începutul lungului rămas-bun.

Desigur, dacă regele era conștient de aventura ilicită a fiului său cu o femeie americană căsătorită, atunci pare puțin probabil ca Thelma Furness să fi fost în necunoaștință de cauză. Cât timp Thelma a fost plecată, Eduard a sunat-o frecvent pe Wallis, mergea de câteva ori pe săptămână la apartamentul familiei Simpson și o scotea mereu la dans la Fort, unde familia Simpson figura printre oaspeții obișnuiți de weekend.

Interpretarea tradițională situează ascensiunea lui Wallis în mai 1934 – și nu cu un an mai devreme –, când Eduard a invitat-o pe Thelma la cină la Fort, după ce aceasta revenise din New York. Fostul ei iubit s-a purtat politicos, dar distant, iar la cină, ea a observat că prințul și Wallis păreau să aibă glume intime unul cu celălalt. Când a văzut-o pe Wallis lovindu-l jucăuș peste mână pe prinț, după ce acesta luase o frunză de salată cu degetele, și-a dat seama că era în plus. În tot acest timp, Ernest privea în tăcere, ceea ce l-a făcut pe memorialistul Chips Channon să-i descrie drept „Menajul Simpson”, sugerând o relație în trei, cu consimțământul tuturor.

Înlăturarea doamnei Furness de către americană a fost subiectul principal de discuție în înalta societate londoneză. „Prințisorul nostru nu este chiar atât de drăguț”, spunea o anumită doamnă Chelsea. „Felul în care le-a tratat pe Thelma și Freda [Dudley Ward] este îngrozitor. Dintr-odată, peste noapte – bang! Nicio scrisoare, nimic. Doar tăcere.”<sup>52</sup> A fost foarte umilitor pentru Freda, care, de-a lungul celor 16 ani de relație, fusese venerată de prinț într-un mod care, potrivit lui Mountbatten, era „religios, aproape sfânt”<sup>53</sup>. Acum, acest iconoclast regal se prosterna la altarul doamnei Simpson. Măcar una dintre femeile abandonate de prinț s-a bucurat de un fel de răzbunare: lady Furness a descris cu exactitate de ce, atunci când era în pat cu iubitul ei regal, îl numea, „omulețul meu”.

Nu doar regele era nedumerit de comportamentul fiului său. Cercurile mondene erau la fel de confuze. Wallis nu era nici frumoasă, nici strălucitoare, nu avea titlu, poziție socială sau origine nobilă și nici bani sau proprietăți notabile. Cu siguranță nu era vreo PLU – *people like us*\*.

Când George al V-lea a declarat că membrii Familiei Regale se puteau căsători cu supuși englezi, nici prin gând nu îi trecuse că fiul său va forma o pereche cu o americană divorțată de două ori și de rang inferior. Desigur, americanii pătrundeau în aristocrația britanică de mai bine de un secol, dar, în mare parte, erau foarte bogați, schimbând zestrea generoasă pe titluri nobiliare. Gladys, ducesa de Marlborough, o compatriotă americană, o frumusețe renumită care fermecase societatea europeană la începutul secolului, a fost disprețuitoare: „Era doar o americană banală care încerca să se descurce în viață. Era amuzantă și avea gusturi bune în materie de modă. Nimic mai mult.”<sup>54</sup> Fotograful societății, Cecil Beaton, el însuși fiu al unui bogat comerciant de cherestea din Londra, s-a vădit a fi la fel de disprețuitor: „Vocea [lui Wallis] era stridentă și îngrozitoare. Mi s-a părut oribilă, vulgară, țipătoare, o americană de mâna a doua, fără niciun farmec.” Apropiatul prințului, aghiotantul John Aird, îi considera pe soții Simpson ca făcând parte din cea mai rea categorie de americani: parveniți insistenți, fără origine nobilă sau avere. „La prima vedere par groaznici, iar acest sentiment nu scade pe măsură ce îi vezi mai des.”<sup>55</sup>

Pe când relația lui Wallis cu Eduard devenea tot mai strânsă, și grijile ei financiare se adânceau. Trapa pericolului se deschidea larg. „Afaceri dezastroase”, nota Wallis. „Problema banilor este serioasă și trebuie să renunțăm la mașină și să strângem

---

\* „Nu era de-a noastră”, adică de origine nobilă, aristocrată.

cureaua din toate punctele de vedere.”<sup>56</sup> Valul crizei financiare inunda afacerea maritimă a lui Ernest, impunând economii severe. Dispăreau mașina cu șofer, vacanțele în străinătate, petrecerile fastuoase de acasă și ieșirile mondene. Au încercat chiar să-și închirieze apartamentul cu 600 de lire pe an.

Ironie, dificultățile în afaceri ale lui Ernest nu au făcut decât să-i apropie pe prinț și pe Wallis, acesta fiind nevoit să renunțe la numeroase ieșiri sociale pentru a se ocupa de compania sa. Când a ajuns la punctul în care nu-și mai permitea biletul de tren și ținutele lui Wallis pentru a participa la Royal Ascot, prințul a plătit prompt și a invitat-o să se alăture petrecerii de curse de la Fort pentru o săptămână. Similar, în vara anului 1934, Ernest se afla într-o călătorie de afaceri în SUA, când prințul i-a invitat pe soții Simpson să-l însoțească într-o vacanță cu iahtul, cu plecare din Biarritz, stațiunea sa preferată din Franța. Mătușa lui Wallis, doamna Bessie Merryman, a venit ca însoțitoare și putea vedea „în fiecare privire a lui” că Eduard era îndrăgostit de nepoata ei. „Nu văd niciun deznodământ fericit într-o astfel de situație”<sup>57</sup>, a avertizat ea. După cum avea să recunoască mai târziu Wallis despre acea vacanță: „Am trecut linia care marchează granița indefinibilă dintre prietenie și iubire.”<sup>58</sup>

Nu a stricat nici faptul că, discret, prințul i-a dăruit la finalul călătoriei un talisman cu diamante și smaralde, primul dintre numeroasele cadouri: bijuterii, haine și alte lucruri scumpe. Deși începea să considere atenția lui constantă, de „cățeluș”, „epuizantă”, îi era greu unei femei care nu avea nimic să refuze o asemenea generozitate princiară. Se mai târâse și înainte din gaura întunecată a sărăciei. Wallis nu voia să treacă din nou prin asta. Așa cum remarca biografa ei, Anne Sebba: „Nesiguranța la gândul de a pierde totul, cea mai profundă dintre numeroasele

ei temeri, era acum corozivă; devenea rea și lacomă, pregătindu-se pentru ziua în care ceasornicele se vor opri.”<sup>59</sup>

În timp ce regele și curtea sa priveau îngroziți ce se întâmpla, și-au dat seama că se depășise o limită și se temeau de ce era mai rău – în privința prințului, dar mai ales a familiei Simpson. Regele a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a o ține departe de moștenitor – cel puțin la ocaziile oficiale și la întrunirile de familie. La câteva luni după fatidica croazieră, în noiembrie 1934, regele și-a exprimat clar opinia, la o recepție organizată cu ocazia căsătoriei fratelui mai mic al lui Eduard, prințul George, duce de Kent, cu prințesa Marina a Greciei. Deși soții Simpson îl cunoscuseră pe prințul George la Fort în numeroase ocazii și se bucuraseră întotdeauna de compania lui, regele le-a tăiat numele de pe lista de invitați. Abia după intervenția personală a lui Eduard au fost acceptați. Împodobită cu bijuterii de la iubitul ei regal și cu o tiară împrumutată, ea i-a fost prezentată reginei. După aceea, regele, furios că „acea femeie” îi invadase regatul, a ordonat ca soții Simpson să fie excluși de la toate festivitățile dedicate Jubileului de Argint din 1935, precum și din incinta regală de la Ascot. Sintagma memorabilă a biografului Kenneth Rose surprinde perfect opinia regelui și a curtenilor săi: „George al V-lea o considera nepotrivită ca prietenă, compromițătoare ca amantă și de neconceput ca regină.” Secretarul său personal a mers și mai departe, numind-o pe „acea femeie” o vrăjitoare și un vampir.

Un vampir lacom care acționa în tandem cu soțul ei dornic de ascensiune socială, încercând să stoarcă fiecare cent de la prințul naiv și lipsit de voință, care, la vârsta lui – avea de acum 40 de ani –, ar fi trebuit să dea dovadă de mai mult discernământ. Era ușor de presupus că Wallis începuse o vânătoare de averi, cu ochiul fixat nerușinat pe marea ocazie, iar

„neatractivul și banalul” ei soț era dispus să închidă ochii la comportamentul soției sale.

Când lady Diana Cooper a fost invitată la Fort, în octombrie 1934, a descris-o pe Wallis ca fiind „strălucitoare și încărcată de bijuterii și haine noi”, bijuterii oferite de prinț, dar pentru care nefericitul Ernest era obligat să plătească asigurările. Cu ocazia aceluia Crăciun și An Nou se spune că Eduard i-ar fi oferit bijuterii în valoare de 110 000 de lire sterline (echivalentul a aproximativ șapte milioane de lire sau 11 milioane de dolari în prezent). Câteva luni mai târziu, regelui i s-a spus că fiul său îi acorda lui Wallis o alocație anuală de 6 000 de lire (echivalentul a aproximativ 370 000 de lire sau 600 000 de dolari în zilele noastre). Acest comportament era alarmant de diferit față de relațiile sale anterioare. Poate că le oferise cadouri și lui lady Furness și Fredei Ward, dar nimic de această amploare. Într-un asemenea ritm, Casa de Windsor avea să devină foarte repede Casa de Simpson.

Nici Ernest Simpson nu a fost lăsat pe dinafară, prințul folosindu-și influența pentru a facilita admiterea lui în propria lojă masonică a lui Eduard. Când unii membri au obiectat, susținând că acest lucru ar încălca regula conform căreia membrii nu trebuie să aibă relații intime cu soțiile altor membri, prințul de Wales a promis solemn că nu se întâmpla așa ceva. Totuși, regele (și mulți alții) aveau altă părere, așa că l-a trimis pe secretarul său personal, lordul Wigram, pentru a discuta direct cu prințul în legătură cu alegerea sa în materie de anturaj. A fost o discuție dificilă, prințul declarându-se uimit că s-ar putea cineva simți ofensat de prietenii săi, descriind-o pe Wallis drept o „femeie fermecătoare și cultivată”<sup>60</sup>. Cuvântul „șantaj” a fost acum rostit, deși regina Mary a subscris la teoria pe care a discutat-o cu psihologul dr. William Brown, conform căreia Eduard fusese hipnotizat de aventuriera americană<sup>61</sup>.

Într-atât de mare era îngrijorarea cu privire la comportamentul iresponsabil al prințului, încât regele, consultându-l pe prim-ministrul Baldwin, a fost de acord ca, în secret, să facă pasul extraordinar de a apela la Scotland Yard pentru a monitoriza mișcările familiei Simpson.

A fost un pariu riscant, cu consecințe potențial grave. Relațiile dintre rege și fiul său cel mare, deja încordate și distante, ar fi fost complet rupte dacă prințul ar fi aflat de această supraveghere secretă a iubitei sale. În lunile iunie și iulie ale anului 1935, în timp ce Marea Britanie sărbătorea Jubileul de Argint al regelui, familia Simpson a fost supravegheată și urmărită în fiecare zi de o echipă de agenți sub acoperire, condusă de detectivul-șef al Scotland Yardului, Albert Canning. Veteran al Echipei Speciale de operațiuni împotriva Armatei Republicane Irlandeze și a sufragetelor, Canning avea reputația unei memorii fenomenale a fețelor.

Raportul superintendentului Canning, care i-a fost înmănat comisarului de poliție metropolitană, sir Philip Game, la 3 iulie 1935, conținea informații alarmante, acuzațiile sale fiind la fel de dure pe cât erau de șocante. Nu doar că, în mod evident, prințul de Wales avea o relație amoroasă cu Wallis Simpson, dar reieșea și faptul că americanca îl înșela atât pe prinț, cât și pe soțul ei, cu un al treilea bărbat, Guy Marcus Trundle, agent de vânzări de automobile Ford.

În timpul investigației sale, Canning a descoperit că Trundle, care avea pe atunci 36 de ani, era fiul unui vicar, născut în York, fiind, de asemenea, căsătorit. Mai mult, avea reputația unui libertin bine cunoscut și locuia la doar câteva minute de mers pe jos de apartamentul soților Simpson, pe Bruton Street, la numărul 18, în cartierul Mayfair, lângă locul unde se născuse fiica cea mare a ducelui de York, prințesa Elizabeth, cea care avea să devină ulterior regina Elisabeta a II-a.



Era un gigolo clasic, descris drept „un aventurier fermecător, foarte arătos, bine-crescut și un dansator excelent”. Trundle nu doar că se întâlnea cu doamna Simpson „în mod deschis” la reuniuni sociale informale; Canning nota și faptul că „întâlnirile secrete erau stabilite prin programări, în cadrul cărora aveau loc relații intime”<sup>62</sup>. Ambii fiind căsătoriți, Canning nu a descris cum și unde reușeau cei doi amănți improbabili să găsească un loc potrivit pentru a-și consuma relația ilicită.

Și mai era ceva. O doamnă Simpson recunoscătoare îi oferise amantului ei londonez bani și cadouri scumpe, o acuzație care îi nedumerește pe biografii ei, aceștia descriind-o pe Wallis ca fiind o femeie „zgârcită și lacomă”, mai degrabă obișnuită să primească decât să ofere daruri.

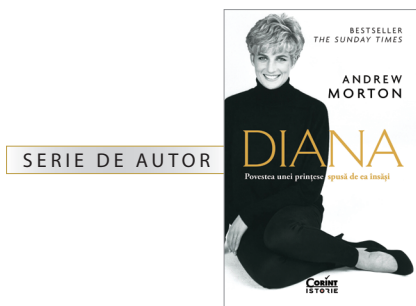
Acum, jonglând cu doi amănți, o Wallis neliniștită, potrivit raportului lui Canning, a mărturisit că era îngrijorată de faptul că soțul ei devenise suspicios în legătură cu relațiile sale cu alți bărbați și se temea că acest lucru ar putea „provoca probleme” cu prințul de Wales. Și prințul era urmărit și supravegheat, fiind văzut însoțind-o pe doamna Simpson la cumpărături prin magazinele de antichități din South Kensington. Talentatul Canning s-a apropiat atât de mult de cuplu, încât a putut afirma cu certitudine că între ei exista o „relație foarte afectuoasă” și că se alintau cu apelativul „dragă”.

În ceea ce-l privește pe soțul înșelat din acest cuib conjugal, Ernest Simpson era descris ca un bărbat de tipul „arivistului”, care obișnuia să se laude în fața cunoscuților că se aștepta la „onoruri înalte” odată ce Eduard avea să devină rege. Pentru acest englez naturalizat, apogeul ambiției sale ar fi fost să fie numit baron, o alegere destul de curioasă, având în vedere că un asemenea titlu oferea puțină autoritate sau prestigiu real.

**Pentru fanii serialului *The Crown*, o carte meticolos documentată despre legăturile secrete dintre Franklin D. Roosevelt, Winston Churchill, ducele de Windsor, Ribbentrop și Adolf Hitler.**

Andrew Morton, autorul bestsellerului *Diana. Povestea unei prințese spasă de ea însăși*, revine cu un nou volum dedicat Casei de Windsor. Celebrul biograf prezintă o latură mai puțin cunoscută a lui Eduard al VIII-lea și a soției sale americane, Wallis Simpson, și dezvăluie, totodată, încercarea naziștilor de a-l transforma pe viitorul duce de Windsor într-un rege-marionetă. De la presupusa aventură dintre Simpson și ministrul german de externe, Joachim von Ribbentrop, până la descoperirea corespondenței strict secrete dintre cel supranumit „regele trădător” și Înalțul Comandament german, aceasta este o saga în care politica internațională se împletește cu spionajul, romantismul și intriga, scoțând la iveală o latură mai puțin cunoscută a monarhiei britanice.

Sprijinindu-se pe documente ale FBI, fotografii exclusive și materiale din arhivele regale britanice, din cele germane și cele ruse, precum și corespondența personală a lui Churchill, Eisenhower și a familiei Windsor, *Șaptesprezece garoafe* este o dramă istorică strălucitoare, plină de aventură, răsturnări de situație și revelații impresionante, scrisă de un maestru al genului.



Carte recomandată de

**Historia**

Parteneri media:

